

Arrest

nr. 63 890 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 februari 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 april 2011 met referentnummer REGUL 5833.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RUYCK, die loco advocaat V. DE RUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die beschikt over een Spaanse '*permiso de residencia (residencia larga duracion)*' meldde zich op 7 september 2010 aan bij de administratieve diensten van de stad Harelbeke om een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden in te dienen op basis van artikel 61/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zijn aanvraag werd in overweging

genomen en overgemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid voor beslissing.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 2 februari 2011 tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op 21 maart 2011 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Artikel 7 alinea 1-2^e : wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn[n] of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd (binnen de termijn van 4 maand vanaf 07-09-2010 werden de nodige documenten niet overgelegd).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verstrekt volgende toelichting:

[...]

De motivering in het betwiste bevel om het grondgebied te verlaten is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering is vaag, algemeen en onduidelijk.

Enkel het artikel 7 alinea 1-2e wordt vermeld. Dienst Vreemdelingenzaken doet zich zelfs de moeite niet de wet te vermelden waarin dit artikel 7 kan teruggevonden worden.

Vervolgens wordt kortweg verwezen naar het feit dat de nodige documenten niet werden overgelegd binnen de termijn van 4 maanden vanaf 07-09-2010 zonder verwijzing naar enig wetsartikel noch verduidelijking welke documenten zouden ontbreken.

Nergens worden de feitelijke overwegingen uiteengezet die aan de beslissing ten grondslag liggen. Verzoeker kan derhalve niet met kennis van zaken een verweer voeren.

Dienst Vreemdelingenzaken weet blijkbaar zelf niet welke documenten zouden ontbreken laat staan op welke afdoende gemotiveerde grond ze verzoeker bevel geeft om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg is er duidelijk schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet;”

2.2. Verweerder werpt op dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en dat verzoeker niet dienstig kan aanvoeren de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen niet te kennen, nu hij ze weergeeft en bekritiseert in zijn verzoekschrift. Hij betoogt dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven overeenkomstig de bepalingen van de omzendbrief van 14 juli 2009 betreffende de status van langdurig ingezetenen en dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Hij stelt dat verzoeker wist dat hij vier maanden de tijd had om de nodige documenten neer te leggen aangezien dit duidelijk vermeld stond in de bijlage 41 die hij op 7 september 2010 in ontvangst nam. Voorts benadrukt hij dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat voor elke overweging “het waarom” moet uiteengezet worden.

2.3. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt en hij zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken kan aanwenden.

In voorliggende zaak dient te worden vastgesteld dat, in tegenstelling tot wat verweerder aangeeft, uit het verzoekschrift niet blijkt dat verzoeker kennis heeft van al de determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen. Verweerder lijkt immers uit het oog te verliezen dat in de bestreden beslissing de facto twee beslissingen opgenomen zijn (cf. artikel 110quinquies, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen). De bestreden beslissing houdt namelijk enerzijds een afwijzing in van verzoekers aanvraag om op basis van zijn statuut van langdurig verblijfhouder in Spanje tot een verblijf in België gemachtigd te worden en is er anderzijds erop gericht verzoeker te verplichten het Belgische grondgebied te verlaten. Wat de bevelcomponent van de bestreden beslissing betreft wordt – weliswaar onvolledig – de juridische en feitelijke grondslag vermeld. Verzoeker geeft echter terecht aan dat de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen waarom zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden afgewezen wordt, daar in de bestreden beslissing – zonder enige verwijzing naar enige wets- of reglementaire bepaling – weliswaar wordt gesteld dat hij naliet “*de nodige documenten*” over te maken, doch dat deze vermelding niet volstaat om te begrijpen welk dienstig overtuigingsstuk hij niet zou hebben aangebracht. Aangezien deze summiere en vage motivering verzoeker niet toelaat vast te stellen naar welke tekortkoming in de bewijsvoering verweerder verwijst, is hij niet in de mogelijkheid om met volledige kennis van zaken zijn rechtsmiddelen aan te wenden. Het betreft hier niet zoals verweerder opwerpt een uiteenzetting van “*het waarom*” van een overweging die niet werd vermeld, doch het puur ontbreken van de duidelijke vermelding van het motief op zich. Het doel dat aan de basis ligt van de formele motiveringsplicht werd bijgevolg niet bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt aangetoond.

Het eerste middel is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 februari 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK